



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 192/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., L., zastúpeného advokátom JUDr. P. S., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 49/2011 a jeho uznesením z 22. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2012 doručená sťažnosť J. G., L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 49/2012 a jeho uznesením z 22. augusta 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 476 z 9. novembra 2010 podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Pretože odpis rozkazu sa nepodarilo sťažovateľovi doručiť do vlastných rúk, nadriadený pristúpil na doručenie rozkazu prostredníctvom slovenskej pošty. Doručovateľka poštového úradu... dňa 12. 11. 2010... oznámením o uložení zásielky mala oznámiť navrhovateľovi, že má na poštovom úrade... uložení zásielku. Z uvedeného oznámenia o uložení zásielky vyplýva, že by malo ísť o doporučený list... Nie však do vlastných rúk. Len tieto názvy zásielok sú doručovateľkou označené krížikom na oznámení. Teda je zrejmé, že sa sťažovateľ nemal ako dozvedieť, že išlo o zásielku určenú na doručenie do vlastných rúk...

Zásielka nebola sťažovateľovi doručená ani poštovým úradom, preto účinky doručenia nastali v zmysle ustanovenia § 266 ods. 4 na tretí deň od jej uloženia a to 15. 11. 2011 (správne má byť 2010, pozn.). Týmto dňom začala sťažovateľovi v zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 zákona plynúť 15 dňová lehota na podanie opravného prostriedku.“

Proti rozkazu z 9. novembra 2010 podal sťažovateľ 30. novembra 2010 rozklad, v ktorom poukázal na „skutočnosť, že jeho služobný pomer neskončil tak, ako je uvedené v personálnom rozkaze, lebo tomu bránia zákonné dôvody. Poukázal najmä na skutočnosť, že nadriadený sa o skutočnosti, ktorá tvorí podľa personálneho rozkazu dôvod prepustenia zo služobného pomeru dozvedel už dňa 9. 9. 2010 a z toho dôvodu dvojmesačná prekluzívna

lehota končí dňom 9. 11. 2010 a nie dňom 14. 9. 2010 ako je uvedené v odôvodnení personálneho rozkazu.“.

Minister vnútra rozklad sťažovateľa rozhodnutím č. SLV-PS-PK-2/2011 z 23. februára 2011 zamietol z dôvodu jeho oneskoreného podania, pretože lehota na jeho podanie uplynula 29. novembra 2010. Sťažovateľ však zastáva názor, že *„Ministrom vnútra SR stanovený deň vzniku účinkov doručenia 14. 11. 2010 je... nesprávny a v rozpore s ustanovením § 266 ods. 4 zákona.*

... posledným dňom lehoty na podanie opravného prostriedku a to rozkladu Ministrom vnútra SR bol deň 30. 11. 2010. V tento deň bol sťažovateľom podaný odpor na poštovú prepravu, preto... bola zákonom stanovená 15 dňová lehota na podanie opravného prostriedku sťažovateľom dodržaná.“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že *„Proti rozhodnutiu ministra vnútra SR č. SLV-PS-PK-2/2011 zo dňa 23. 02. 2010 (správne má byť 2011, pozn.)... podal... prostredníctvom advokáta na Okresný súd Bratislava I návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia nadriadeného a žalobu na vyslovenie neplatnosti personálneho rozkazu MV SR..., v ktorej sa domáhal... určenia neplatnosti personálneho rozkazu MV SR č. 476 z 9. 11. 2010 a určenia, že služobný pomer sťažovateľa naďalej trvá.“.*

Okresný súd Bratislava I z dôvodu vecnej príslušnosti postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 1 S 58/2011-25 zo 14. apríla 2011 uložil sťažovateľovi *„povinnosť doplniť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia žalobu o označenie napadnutého rozhodnutia správne znenie konečného návrhu“.*

Potom, ako právny zástupca sťažovateľa *„podanie doplnil uvedením napadnutého rozhodnutia: personálny rozkaz ministra vnútra č. 476 z 9. 11. 2010 a navrhol vydať petit: Súd vyslovuje, že personálny príkaz Ministerstva vnútra SR z 9. 11. 2010 č. 476, ktorým sa prepúšťa zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru SR npor. G. J... je neplatný...“*, krajský súd uznesením č. k. 1 S 58/2011-39 z 8. septembra 2011 konanie zastavil s odôvodnením, že *„žaloba, ako i jej doplnenie nespĺňali náležitosti vyžadované*

v § 249 ods. 2 OSP tým, že neboli uvedené dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h OSP súd viazaný a nemôže ho prekročiť“.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, pretože ho považoval za „nezákonné“. V odôvodnení opravného prostriedku uviedol, že „na výzvu súdu na doplnenie žaloby reagoval, požadované údaje doplnil“ a že „dostatočne v žalobe vysvetlil v čom považuje personálny rozkaz Ministerstva vnútra SR č. 476 zo dňa 9. 11. 2010 a rozhodnutie ministra vnútra SR č. SLV-PS-PK-2/2011 zo dňa 23. 02. 2010 (správne má byť 2011, pozn.) za nezákonné a rozhodnutie prvého i druhého stupňa za jeden celok, nakoľko ide o rovnaký správny orgán“.

Najvyšší súd ako druhostupňový správny súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu z 8. septembra 2011 uznesením sp. zn. 2 Sžo 49/2011 z 22. augusta 2012 potvrdil s odôvodnením, že je v súlade so zákonom.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 49/2011 a uznesením z 22. augusta 2012 porušil jeho základného právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodnil takto:

«Obsahom práva na súdnu a inú právnu ochranu sú jeho jednotlivé oprávnenia, ktoré súd v tomto práve implikované. Ide o celý rad prvkov a princípov, ktorých súčasťou je okrem iných aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, povinnosť zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na dokazovanie najmä ak majú význam pre rozhodnutie.

Súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je aj zásada „rovnosti zbraní“, ktorá v danom prípade spočíva v požiadavke v zabezpečení rovnakého postavenia účastníkov konania, čo v zásade znamená, aby každá strana konania mala primeranú možnosť obhajovať svoju záležitosť pred súdom resp. iným orgánom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane.

Z postupu vyššie spomínaných súdov ako i správnych orgánov je dostatočne zrejmé, že Ministerstvo vnútra SR vo svojej personálnej činnosti konalo v rozpore so zákonom. Na rozpory sťažovateľ poukazoval v podanom odpore proti personálnemu rozkazu Ministra vnútra SR č. 476 zo dňa 9. 11. 2010 a po jeho zamietnutí Ministerstvom vnútra SR z dôvodu, že malo smerovať proti právoplatnému rozhodnutiu, proti ktorému už nebolo opravného prostriedku i vo svojej žalobe zo dňa 8. 3. 2011 doručenej súdu dňa 11. 3. 2011, vo svojej žalobe sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti postupu správneho orgánu a zrušenia nezákonného rozhodnutia. Rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave ako i Najvyššieho súdu SR bolo sťažovateľovi právo na súdnu ochranu odopreté a znemožnené uplatnenie jeho zákonného práva domôcť sa zosúladenia postupu a rozhodnutí Ministerstva vnútra SR so zákonom.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1.) Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 postupom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo/49/2011 zo dňa 22. 8. 2012 porušené boli.

2.) Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 58/2011-39 zrušuje a vec vracia súdu na ďalšie konanie, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

3.) Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 322,70 Eur na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať

takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 49/2011 a jeho uznesením z 22. augusta 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto

pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sžo 49/2011 z 22. augusta 2012 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 58/2011-39 z 8. septembra 2011. V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol:

„V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.). Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 O. s. p. zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 O. s. p.) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 O. s. p. treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konečný návrh, aký žalobca vo veci robí, pričom v zmysle obmedzenej jurisdikcie súdov pri rozhodovaní podľa piatej časti druhej hlavy O. s. p. (správne súdnictvo), kedy je súd oprávnený rozhodovať len tak, že súd žalobu zamietne podľa § 250j ods. 1 O. s. p., alebo rozhodnutie správneho orgánu zruší z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 alebo 3 O. s. p.

Žalobca však podľa naformulovaného petitu žiadal prostredníctvom svojho advokáta preskúmať rozhodnutie Ministerstva vnútra SR a to tak, že súd mal určiť, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru je neplatné a že služobný pomer žalobcu stále trvá.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že je nepochybné, že žalobným návrhom sa žalobca prostredníctvom právneho zástupcu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, hoci súdy podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. preskúmajú právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, voči ktorým už nie je prípustný opravný prostriedok.

Teda okrem konečného rozhodnutia vo veci je potrebné, aby žalobca v žalobe uviedol, aký konečný návrh robí podľa § 249 ods. 2 O. s. p., že žiada napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 250j ods. 2 alebo 3 O. s. p. a zároveň musí ísť o rozhodnutie vydané v správnom konaní, ako rozhodnutie konečné a proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok v administratívnom konaní. Súd jednak nemôže preskúmavať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným a ani prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu. Ide o zásadu iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 O. s. p., a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zároveň mu neprináleží preskúmať prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté konečné rozhodnutie vo veci trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala.

Úlohou súdov v konaniach, kde je účastník zastúpený advokátom, nie je povinnosť poskytnúť im pri plnení svojich úloh v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach.

Správne krajský súd rozhodol, keď konanie podľa § 250d ods. 3 O. s. p. a za použitia § 249 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 5 ods. 2 O. s. p. zastavil. Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že vzhľadom na nesprávne naformulovaný petit žaloby, ide tu potom tiež i o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a v takomto prípade je tu i dôvod zastavenia konania podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa s poukazom na § 246c ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako súladné so zákonom.“

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ žiadal správny súd o preskúmanie prvostupňového administratívneho rozhodnutia – personálneho rozkazu ministerstva vnútra č. 476 z 9. novembra 2010 – a žiadal vysloviť, že je neplatný, avšak druhostupňové rozhodnutie preskúmať a prípadne zrušiť nežiadal.

Najvyšší súd sťažovateľovi v odôvodnení svojho rozhodnutia správne ozrejmil, že podľa § 250j Občianskeho súdneho poriadku správny súd môže žalobu buď zamietnuť (ods. 1), alebo rozhodnutie správneho orgánu zrušiť (ods. 2 a 3). Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, žiadal vysloviť neplatnosť personálneho rozkazu, teda žiadal také rozhodnutie, ktoré v zmysle príslušného procesnoprávneho predpisu všeobecný súd vydať nemohol. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ bol zastúpený advokátom, teda osobou, o ktorej sa predpokladá, že je znalá práva, a ktorá by mala všeobecnému súdu predniesť návrh rozhodnutia korešpondujúci so zákonnou úpravou obsiahnutou v príslušnom procesnoprávnom predpise, v tomto prípade v Občianskom súdnom poriadku. Prvostupňový súd dal sťažovateľovi priestor na odstránenie nedostatkov jeho podania, avšak napriek tomu zo strany sťažovateľa – súc zastúpeného právnym zástupcom – k predostretiu riadneho návrhu rozhodnutia nedošlo.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ tým, že žiadal v správnom súdnictve vysloviť neplatnosť prvostupňového administratívneho rozhodnutia (personálneho rozkazu), nedal priestor na zákonný postup všetkým vo veci zainteresovaným orgánom verejnej moci napraviť ich prípadné pochybenia. Inak povedané, sťažovateľ sa mal žalobou v správnom

súdnicte predovšetkým domáhať preskúmania druhostupňového administratívneho rozhodnutia, so závermi ktorého sa nestotožňoval, t. j. či toto rozhodnutie je v súlade so zákonom, keďže podľa názoru sťažovateľa opravný prostriedok proti personálnemu rozkazu podal včas. Až na základe rozhodnutia všeobecného správneho súdu o žalobe sťažovateľa, ktorým by mu prípadne dal za pravdu, by bolo povinnosťou druhostupňového správneho orgánu vecne preskúmať personálny rozkaz a meritórne o ňom rozhodnúť. Ak by bol sťažovateľ naďalej presvedčený, že správne orgány nedodržali zákonnosť konania a rozhodnutia, prichádzala by opäť do úvahy ochrana jeho práv prostredníctvom správnej žaloby.

Sťažovateľ však napriek jeho právnomu zastúpeniu v tomto zmysle nepostupoval, preto krajský súd a následne najvyšší súd správne o žalobe sťažovateľa rozhodli tak, ako to je v ich uzneseniach uvedené.

Podľa názoru ústavného súdu z napadnutého rozhodnutia nevyplýva žiadna svojvôľa, resp. neodôvodnenosť záverov najvyššieho súdu, ktorý rozhodol plne v intenciách príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ktorý neodporuje zmyslu ani účelu označených ustanovení.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnil, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že pokiaľ ide o námietku porušenia rovnosti zbraní v konaní pred najvyšším súdom, sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadnu okolnosť, ktorá by čo i len náznakom signalizovala možnosť jej porušenia. Sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu, v ktorom bezpochyby mohol a mal uviesť všetky argumenty, ktoré považoval za potrebné, či už proti rozhodnutiam správnych orgánov, alebo

rozhodnutiu krajského súdu. Sťažovateľ teda mal dostatok procesného priestoru na vyjadrenie sa k veci. Zo sťažnosti teda nevyplýva nijaká skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné konštatovať zásah do práva na rovnosť zbraní, preto je aj táto námietka zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o jeho ďalších požiadavkách (zrušiť rozhodnutie krajského súdu, vrátiť mu vec na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi náhradu trov právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013